

Ο Αριθμός των Αλλοδαπών, η βιωσιμότητα της Volleyleague και ο ζωτικός χώρος για την ανάπτυξη γηγενών αθλητών.

Γιατί και πως το "4" αποτελεί τον Χρυσό Κανόνα

Η συζήτηση για τον αριθμό των αλλοδαπών αθλητών στο Ελληνικό βόλεϊ επανέρχεται συστηματικά, συχνά εγκλωβισμένη σε μια στείρα αντιπαράθεση μεταξύ "προστατευτισμού" και "ελεύθερης αγοράς". Έτσι, αυτή τη στιγμή, η συζήτηση διεξάγεται ανάμεσα σε 2 εκ διαμέτρου αντίθετες θέσεις. Οι ομάδες της Volleyleague συνδέουν την απαραίτητη αύξηση των ομάδων σε 12 με την αύξηση από 4 σε 5 των αλλοδαπών αθλητών με ταυτόχρονη αγωνιστική παρουσία (στην εξάδα), ενώ οι αθλητές επιθυμούν την αύξηση των ομάδων, αλλά όχι και την αύξηση του αριθμού των αλλοδαπών αθλητών. Ωστόσο, μια ψύχραιμη ανάλυση των δεδομένων και της διεθνούς πραγματικότητας μπορεί να οδηγήσει σε μία συμφωνία που θα βοηθή την επιβίωση αλλά και ανάπτυξη του αθλήματος.

Η πρόταση για το όριο "4" δεν αφορά τον συνολικό αριθμό συμβολαίων αλλοδαπών αθλητών με ταυτόχρονη παρουσία στη 14άδα ενός αγώνα, όπως μέχρι σήμερα ισχύει, αλλά τον ανώτατο αριθμό των αλλοδαπών αθλητών που έχουν το δικαίωμα ταυτόχρονης παρουσίας στον αγωνιστικό χώρο (εξάδα), ανεξάρτητα από τον αριθμό των συμβολαίων που έχει μία ομάδα και τον αριθμό των αλλοδαπών αθλητών που είναι στη 14άδα. Αυτή η προσέγγιση επιτρέπει στις ομάδες ευελιξία στο ρόστερ τους, διασφαλίζοντας παράλληλα ότι σε κάθε φάση του αγώνα θα υπάρχει επαρκής χώρος για τον γηγενή αθλητή να αναλάβει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η επέκταση του αριθμού αλλοδαπών αθλητών με συμμετοχή στη 14άδα ενός αγώνα σε περισσότερους από 4, αλλά η διατήρηση του ορίου των 4 αλλοδαπών αθλητών, με ταυτόχρονη αγωνιστική παρουσία, επιτρέπει στις ομάδες να φέρνουν αθλητές που βελτιώνουν τις αγωνιστικές τους δυνατότητες, να παραμένουν ανταγωνιστικές στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, ανεβάζοντας το θέαμα και το επίπεδο του πρωταθλήματος, χωρίς όμως να εξαφανίζουν εντελώς τον χώρο για τον Έλληνα αθλητή. Αν ο αριθμός των αλλοδαπών ανά ομάδα, με ταυτόχρονη αγωνιστική παρουσία, αυξηθεί, ο γηγενής αθλητής κινδυνεύει να περιοριστεί σε βοηθητικούς αγωνιστικούς ρόλους.

Στην επιχειρηματολογία του άρθρου χρησιμοποιούνται στοιχεία από μελέτη των ΣΕΦΑΑ (εδω) με δεδομένα από την αγωνιστική περίοδο 2016-17, με την πίστη ότι η διαφοροποίηση που υπάρχει με το σήμερα θα είναι περιορισμένη καθώς και τότε ο αριθμός των αλλοδαπών αθλητών ήταν τέσσερεις (4). Σε αυτή τη μελέτη αναδεικνύεται μια κρίσιμη πραγματικότητα: οι αλλοδαποί αθλητές στη Volleyleague καλύπτουν κυρίως τις θέσεις που απαιτούν δεξιότητες πόντου (scoring skills), όπως η επίθεση. Τα δεδομένα δείχνουν ότι ενώ οι Έλληνες είναι περισσότεροι σε πλήθος (72%), οι αλλοδαποί (28%) πραγματοποιούν το 43% των συνολικών ενεργειών. Ειδικά στην επίθεση, τη σημαντικότερη δεξιότητα για τη νίκη, η συμμετοχή των Ελλήνων περιορίζεται στο 23-26%.

Το επιχείρημα ότι ο Έλληνας αθλητής "κάνει ό,τι θέλει" πρέπει να αντιστραφεί: Ο Έλληνας αθλητής πρέπει να έχει τον χώρο, σε ένα πρωτάθλημα, που παρά τις προσπάθειες των ομάδων, χρηματοδοτείται κυρίως από την Ελληνική Πολιτεία, να εξελιχθεί και να γίνει πρωταγωνιστής. Με το τρέχον σύστημα, 4 αλλοδαποί + 3 Έλληνες στην επτάδα (εξάδα+ λίμπερο), σε ένα πρωτάθλημα 10 ομάδων, και με την προϋπόθεση ότι όλες οι ομάδες εξαντλούν το όριο αλλοδαπών αθλητών, υπάρχουν 30 θέσεις

«βασικών» για Έλληνες. Αν ο αριθμός των αλλοδαπών αυξηθεί στους 5, οι διαθέσιμες θέσεις γηγενών αθλητών θα μειωθούν δραματικά (σε 20), περιορίζοντας τον ζωτικό χώρο δράσης και εξέλιξης γηγενών αθλητών καθιστώντας την επιλογή για την Εθνική ομάδα σχεδόν αδύνατη. Οι 30 θέσεις βασικών Ελλήνων την αγωνιστική περίοδο 2025-26, καλύφθηκαν από 10 αθλητές με τον αγωνιστικό ρόλο λίμπερο, 2 πασαδόρους, 8 κεντρικούς, 7 ακραίους επιθετικού και 1 διαγώνιο του πασαδόρου (οι 2 υπολειπόμενες θέσεις καλύφθηκαν από αθλητές που αγωνίζονται ως Έλληνες, αλλά δεν έχουν δικαίωμα συμμετοχής στην Ελληνική Εθνική ομάδα, καθώς έχουν αγωνιστεί σε άλλη Εθνική ομάδα). **Με 12 ομάδες και 5 αλλοδαπούς, οι θέσεις βασικών Ελλήνων μειώνονται σε 24** (ίσως και σε ακόμα λιγότερες με τον περιορισμό των Ελλήνων χωρίς δικαίωμα συμμετοχής στην Εθνική ομάδα). Αν οι 12 από τις 24 θέσεις καλυφθούν από αθλητές με αγωνιστικό ρόλο λίμπερο είναι απολύτως ορατή η δυσκολία συγκρότησης Εθνικής ομάδας Ανδρών, καθώς μόνο 12 γηγενείς αθλητές θα έχουν αγωνιστικό ρόλο βασικού.

Παράλληλα, η άποψη ότι "μόνο στην Ελλάδα υπάρχουν περιορισμοί" είναι μύθος. Πρωταθλήματα υψηλότερα σε αξιολόγηση, όπως της Ιταλίας, της Πολωνίας και της Τουρκίας, διατηρούν κανόνες προστασίας των γηγενών αθλητών, ενώ από τις 18 χώρες που βρίσκονται πάνω από την Ελλάδα στην κατάταξη της CEV, οι 15 εφαρμόζουν περιορισμούς στους αλλοδαπούς

Οι ομάδες της Volleyleague είναι οι μόνες που έχουν άμεσο συμφέρον από τη δημιουργία μιας νέας γενιάς ταλαντούχων γηγενών αθλητών και σε αυτή θα πρέπει να επενδύσουν. Η αύξηση της παραγωγής ταλέντων θα λειτουργήσει σε αύξηση της Προσφοράς, καθώς περισσότεροι έτοιμοι παίκτες θα εξορθολογίσουν τις αμοιβές που σήμερα επωφελούνται από την έλλειψη εναλλακτικών. Πριν από αυτό όμως είναι απαραίτητα να υπάρξει ανακατανομή των διαθέσιμων πόρων, ώστε οι ομάδες και η λίγκα τους συνολικά να στρέψουν πόρους από τα ακριβά και ίσως υπερδιογκωμένα συμβόλαια προς τις ακαδημίες και τις υποδομές τους, δημιουργώντας έναν κύκλο βιωσιμότητας.

Η επέκταση του αριθμού αλλοδαπών αθλητών με συμμετοχή στη 14άδα ενός αγώνα σε περισσότερους από 4, αλλά η διατήρηση των 4 αλλοδαπών με δικαίωμα ταυτόχρονης συμμετοχής είναι μια στρατηγική επιλογή ρεαλισμού. Εξασφαλίζει ότι το πρωτάθλημα παραμένει επαγγελματικό και ελκυστικό, ενώ παράλληλα διατηρεί ζωντανή την παραγωγική και την εξελικτική διαδικασία. Το ζητούμενο δεν είναι ο «προστατευτισμός» ή η «ελεύθερη αγορά», αλλά η δημιουργία ενός περιβάλλοντος όπου θα υπάρχει ζωτικός χώρος για να εξελιχθεί ο Έλληνας αθλητής και θα πρωταγωνιστεί δίπλα σε ποιοτικούς ξένους, ενισχύοντας τελικά το εθνικό μας αθλητικό, βολεϊμπολιστικό προϊόν.